

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **A. V.**, bývajúceho v M., zastúpeného JUDr. J. K., advokátom vo Z., proti žalovanému **A., a.s.**, so sídlom v B., zastúpenému Mgr. M. D., advokátom v B., **o náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 10 Ct 11/2003, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 30. mája 2012 sp. zn. 2 Co 351/2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 30. mája 2012 sp. zn. 2 Co 351/2011 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I (súd prvého stupňa) uznesením z 1. júla 2011 č.k. 10 Ct 11/2003-245 uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanému trovy právneho zastúpenia vo výške 6 672,95 € na účet právneho zástupcu žalovaného v lehote 15 dní od právoplatnosti *rozsudku* (poznámka dovolacieho súdu: správne buď rozhodnutia alebo uznesenia). Svoje rozhodnutie odôvodnil aplikáciou § 142 ods. 1 v spojení s § 149 ods. 1 O.s.p. a záverom, že ustanovenie § 150 ods. 1 O.s.p. nemohol aplikovať - žalovanému náhradu trov konania nepriznať, pretože žalobca mal pred podaním žaloby zodpovedne prehodnotiť, či mu skutočne uplatňovaný nárok vznikol, najmä keď vedel, že je invalidným dôchodcom, akú má výšku dôchodku, aké finančné prostriedky vynakladá na vedenie domácnosti a na svoje osobné potreby. Podľa súdu prvého stupňa nepriaznivé majetkové pomery účastníka konania a jeho majetková tieseň nemajú vplyv na priznanie náhrady trov konania úspešnému žalovanému v konaní a súd musí v zmysle ustanovenia § 150 ods. 1 O.s.p. prihliadať najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril, čo žalovaný, ktorý ako každý účastník konania má právo dať sa zastúpiť advokátom, učinil.

Krajský súd v Bratislave (odvolací súd) na odvolanie žalobcu uznesením z 30. mája 2012 sp. zn. 2 Co 351/2011 zmenil uznesenie súdu prvého stupňa tak, že žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému 5 185,24 € na náhradu trov konania. V odôvodnení uznesenia uviedol, že § 150 ods. 1 O.s.p. predpokladá výnimočnosť situácie a súd aplikuje uvedené zákonné ustanovenie len v nevyhnutných krajných situáciách, za ktorý nepovažoval prípad žalobcu, ktorému vytkol, že mal počítať s tým, že so svojou žalobou nebude úspešný a že konkrétne a podrobne nešpecifikoval majetkové pomery žalovaného. Zmenu vo výške priznaných trov konania odôvodnil nedostatkami súdu prvého stupňa pri vyčíslení trov právneho zastúpenia - použitím nesprávnej tarifnej hodnoty veci, uvedúc vlastný výpočet. K námietke žalobcu o nedoručení vyjadrenia žalovaného z 23. marca 2011 žalobcovi, odvolací súd uviedol, že nedoručením uvedeného vyjadrenia nebola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom, keďže Občiansky súdny poriadok neukladá súdu povinnosť doručiť protistrane aj vyjadrenie iného účastníka k vyjadreniu protistrany.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca, ktorý navrhol jeho zrušenie a vrátenie veci Krajskému súdu v Bratislave ako odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z odňatia mu možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) a dovolanie odôvodnil dôvodmi uvedenými v ustanovení § 241 ods. 2 písm. a/, b/ a c/ O.s.p. Namietal, že napadnuté rozhodnutie odvolací súd nezdôvodnil spôsobom rešpektujúcim právo účastníka konania na spravodlivý proces, že odôvodnenie uznesenia je nejasné, nedostatočné a nepreskúmateľné, keďže odvolací súd sa nevysporiadal s ťažiskovými problémami a súvislosťami. Súčasne zdôraznil, že odvolací súd nerešpektoval závery uznesenia dovolacieho súdu (§ 238 ods. 2 a § 243d ods. 1 druhá veta O.s.p.). Za odňatie možnosti žalobcu konať pred súdom považoval aj skutočnosť, že mu nebolo doručené vyjadrenie žalovaného z 23. marca 2011 (doručené súdu prvého stupňa 24. marca 2011), a tak nemal možnosť sa k tomuto podaniu vyjadriť, hoci v obsahu tohto podania mal práve žalovaný špecifikovať a konkretizovať svoje majetkové a iné pomery a prípadný dopad aplikácie § 150 ods. 1 O.s.p. na tieto pomery. Žalobca podrobne rozviedol dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom so zameraním na inštitút trov konania v zmysle dokazovania a posudzovania podmienok, predpokladov a aplikácie § 150 O.s.p., poukázuc na konkrétne okolnosti tejto právnej veci vrátane následkov dopravnej nehody 16. októbra 2002, ktorými je postihnutý a na svoju odkázanosť výlučne na invalidný dôchodok a načrtol aj porovnanie s pomermi žalovaného. Za opísaných okolností a pomerov považoval svoje

zaťaženie povinnosťou náhrady trov právneho zastúpenia žalovanému v rozsahu stanovenom odvolacím súdom (5 185,24 €) za likvidačné a neúnosné.

Žalovaný navrhol dovolanie zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie žalobcu proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré má procesnú formu uznesenia. Podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 239 O.s.p.

Podľa § 239 ods. 1 O.s.p. dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/.

Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak
a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu,
b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia,
c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa doslovného znenia § 239 ods. 3 O.s.p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a **o trovách konania**, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu o trovách konania, t.j. uznesenie vykazujúce znaky jedného z tých rozhodnutí, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 239 ods. 3 O.s.p. ako rozhodnutia, kde dovolanie nie je prípustné, je nepochybné, že prípustnosť dovolania z ustanovenia § 239 O.s.p. vyvodiť nemožno.

Dovolanie by však bolo proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné v prípade, ak by v konaní, v ktorom bolo vydané, došlo k vadám vymenovaným v ustanovení § 237 O.s.p. So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p., ktoré ukladá dovolaciemu súdu povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., dovolací súd sa neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným.

Pochybenie uvádzané v § 237 O.s.p. pod písmenami a/ až e/ a písmenom g/ dovolateľ nenamieta a také pochybenia nezistil ani dovolací súd. Dospel však k záveru, že v predmetnej veci odvolací súd svojím postupom žalobcovi odňal možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Takáto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej

republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ktorého slovenský preklad bol vyhlásený v oznámení Federálneho ministerstva zahraničných vecí č. 209/1992 Zb.

Pod odňatím možnosti pred súdom konať treba rozumieť taký vadný procesný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odňala možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva, ktoré sú mu priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov, najmä právo predniesť (doplniť) svoje návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo so súhlasom predsedu senátu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom alebo svedkom a právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci.

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Z ustanovenia čl. 48 ods. 2 ústavy vyplýva, že každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Zmyslom práva na súdnu ochranu je predovšetkým umožniť každému reálny prístup k súdu a teda splniť aj tomu zodpovedajúcu povinnosť súdu, čo znamená umožniť účastníkovi konania realizáciu jeho procesných oprávnení, ktoré z tohto postavenia vyplývajú.

Právo na súdnu ochranu okrem ústavy (čl. 46 ods. 1), Listiny základných práv a slobôd, ktorá je uvedená ústavným zákonom č. 23/1991 Zb. (čl. 36 ods. 1), a dohovoru (čl. 6 ods. 1), zabezpečujú aj jednotlivé ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (len ako príklad porovnaj § 115, § 123). Občiansky súdny poriadok, ako je to výslovne uvedené v jeho § 1, upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola

zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb.

Dovolací súd dospel k záveru, že odôvodnenie odvolacieho súdu v napadnutom uznesení so zreteľom na požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia (ako sú podrobne rozvedené v predošlom uznesení dovolacieho súdu v tejto právnej veci z 31. júla 2009 sp. zn. 1 Cdo 74/2008), ktoré sa týkajú i odôvodnenia uznesení (porovnaj § 167 ods. 2 O.s.p.), je natoľko neúplné a zmätočné, že zakladá vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Výrok rozhodnutia o trovách konania musí byť vždy dostatočne odôvodnený, pričom sa tu jedná ako o skutkové východiská, tak aj o samotné právne posúdenie.

Ak dovolací súd zruší rozhodnutie súdu nižšieho stupňa, je súd nižšieho stupňa viazaný právnym názorom dovolacieho súdu ako pri posudzovaní otázok hmotného práva, tak i pri aplikácii procesných predpisov (porovnaj napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 104/01, ktoré bolo uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 12/2002). V danej veci je treba súhlasiť so žalobcom aj v tom, že závery uznesenia dovolacieho súdu odvolací súd nerešpektoval. V citovanom už uznesení z 31. júla 2009 sp. zn. 1 Cdo 74/2008 dovolací súd totiž o.i. jasne uviedol, že ak sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať, ďalej že ustanovenie moderačného práva poskytnutého súdu (§ 150 O.s.p.) má slúžiť k odstráneniu neprimeranej tvrdosti zákona a že vzhľadom na konkrétne jestvujúce postavenie účastníkov konania a ďalšie skutočnosti prípadu by muselo byť vysvetlené, prečo v danej právnej veci neprichádza aplikácia citovaného ustanovenia do úvahy, t.j. aké sú vlastne majetkové, sociálne a ďalšie pomery oboch účastníkov a ako závažný dopad rozhodnutia podľa § 150 O.s.p. na pomery oprávneného účastníka (žalovaného) by nastal, ak by súd k takémuto rozhodnutiu pristúpil. Najvyšší súd zdôraznil, že úvaha súdu, či ide o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci, že pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa, je potrebné prihliadať k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom účastníkov konania a je teda potrebné vziať do úvahy nielen pomery toho, kto má trovy konania zaplatiť, ale je nutné zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia na majetkové pomery oprávneného účastníka. Odvolací súd *nerešpektoval záväzný právny názor súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní* (§ 243d ods. 1 O.s.p.) bez toho, aby akokoľvek vysvetlil svoj postup, prečo sa necítil byť viazaný rozhodnutím dovolacieho súdu. V zmysle uvedených pokynov

dovolacieho súdu vôbec nepostupoval, spomenutými kritériami sa neriadil, iba výslovne paušálne a mechanicky dal dôraz na zásadu procesného úspechu v konaní, neuvedomujúc si, že práve moderačné ustanovenie poskytuje možnosť presadiť naplnenie zmyslu cit. § 1 Občianskeho súdneho poriadku, teda aby v opodstatnenom prípade sa prelomila aj zásada (pravidlo) zodpovednosti za výsledok. Na veci vonkoncom nič nemení okolnosť účelnosti žalovaným vynaložených trov konania a dovolací súd nijako nespochybnil právo žalovaného ako súkromnej právnickej osoby dať sa zastupovať v súdnom konaní advokátom; až po závere o účelnosti vynaložených trov konania predsa možno pristúpiť k úvahe (posudzovaniu) o ich prípadnom celom či čiastočnom nepriznaní z pohľadu spomenutého moderačného práva. Dovolací súd opätovne a osobitne dôrazne pripomína, že medzi okolnosťami, ktoré sú v tejto právnej veci významné z hľadiska aplikácie uvedeného moderačného práva (ktorá sa javí byť namieste) nepochybne patrí najmä to, že žalobca sa nezávinene stal účastníkom predmetnej dopravnej nehody s rozsiahlymi zraneniami, ako tieto boli popísané v posudku o bolestnom a sťaženi spoločenského uplatnenia, a že so zreteľom na svoje zdravotné postihnutia už pred uvedenou dopravnou nehodou je osobou, ktorá je odkázaná iba na nízky dôchodok; znamená to, že *bude treba prihliadnuť* ku konkrétnym okolnostiam preukazujúcim jeho mimoriadne nepriaznivé zdravotné, sociálne a majetkové pomery a *tento stav ako základné východisko rozhodovania rešpektovať* pri súčasnom zvážení, či by celkové nepriznanie, resp. veľmi podstatné zníženie priznania náhrady trov konania malo nejaký výrazný dopad na majetkové pomery oprávneného účastníka - žalovaného (pomermi ktorého sa odvolací súd ani len nezaoberal, hoci aj so zreteľom na jednoznačný pokyn dovolacieho súdu, keď išlo o skutočnosť podľa § 120 ods. 1 tretia veta O.s.p., tak učiniť povinnosť mal).

Napadnuté uznesenie odvolacieho súdu mylne uvádza, že nedoručením vyjadrenia žalovaného z 23. marca 2011 žalobcovi, nebola tomuto účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom, keďže Občiansky súdny poriadok neukladá súdu povinnosť doručiť protistrane aj vyjadrenie iného účastníka k vyjadreniu protistrany.

Právo účastníka konania na doručenie procesných podaní vo veci ďalšieho účastníka (protistrany) predstavuje súčasť práva na spravodlivý proces. Je treba rešpektovať požiadavku, aby procesné strany v konaní mali možnosť dozvedieť sa a vyjadriť sa ku všetkým zhromaždeným dôkazom alebo k stanoviskám pripojeným v ich spise; tým sa totiž zabezpečuje, aby procesné strany mali vieru vo výkon spravodlivosti a aby im nebola odopretá možnosť vyjadriť sa ku skutočnostiam, ktoré by mohli ovplyvniť rozhodnutie súdu.

Dovolací súd zároveň považuje za vhodné upozorniť, že Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých prípadoch dospel k záveru, že nedoručenie vyjadrenia účastníka konania druhému účastníkovi konania vytvára stav nerovnosti účastníkov v konaní pred súdom, čo je v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní ako súčasti práva na spravodlivý proces (m.m. I. ÚS 2/05, I. ÚS 100/04, I. ÚS 335/06) a možno ho kvalifikovať ako odňatie možnosti konať súdom (I. ÚS 156/07). Na druhej strane ale Ústavný súd Slovenskej republiky v rámci svojej rozhodovacej činnosti pripustil, že v niektorej veci môže byť absencia stanoviska k vyjadreniu k opravnému prostriedku druhého účastníka konania právne *irelevantná*. O taký prípad ide vtedy, keď súd rozhodujúci o opravnom prostriedku, nezaložil svoje rozhodnutie na vyjadrení k opravnému prostriedku (teda vtedy, keď vyjadrenie k opravnému prostriedku nemalo zásadný vplyv na rozhodnutie o opravnom prostriedku). Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie z 20. decembra 2010 sp. zn. IV. ÚS 462/2010, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky akcentoval, že prvostupňový súd má zákonnú povinnosť doručiť odvolanie bezodkladne ostatným účastníkom konania, a ak odvolanie smeruje proti rozhodnutiu vo veci samej, má povinnosť vyzvať účastníkov konania, aby sa k odvolaniu vyjadrili; iná povinnosť mu z Občianskeho súdneho poriadku (§ 209a ods. 1 O.s.p. a ani z iných jeho ustanovení) nevyplýva. Z Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva ani povinnosť odvolacieho súdu predložiť druhému účastníkovi konania späť na zaujatie stanoviska vyjadrenie druhého účastníka konania k opravnému prostriedku, avšak pokiaľ ide o odvolacie konanie uskutočňované bez nariadenia ústneho pojednávania, malo by byť vyjadrenie k opravnému prostriedku poskytnuté na zaujatie stanoviska druhému účastníkovi konania. Obdobný právny záver vyslovil Ústavný súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutí z 13. septembra 2011 sp. zn. III. ÚS 296/2011. Vyjadrenie účastníka konania k odvolaniu druhého účastníka konania by teda malo byť poskytnuté na zaujatie stanoviska odvolateľovi vtedy, pokiaľ vyjadrenie k odvolaniu by mohlo mať vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu; odňatie možnosti pred súdom konať nezakladá bez ďalšieho (paušálne) sama skutočnosť, že odvolateľovi nebolo predložené vyjadrenie druhej procesnej strany k jeho odvolaniu.

Berúc zreteľ na konkrétnosti (osobitosti) predmetnej veci je treba pristupovať k námietke dovolateľa, že v nedoručení mu spomenutého vyjadrenia žalovaného došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 237 písm. f/ O.s.p. V danej veci sa jednalo o nedoručenie vyjadrenia, ktorým žalovaný reagoval na vyjadrenie (podanie) žalobcu a podával podrobnú vlastnú protiargumentáciu; išlo o rozsiahlejšie podanie tvoriace päť strán

textu, ktoré potom súd prvého stupňa nielen spomenul vo svojom rozhodnutí, ale (čo je podstatné) podané argumenty si sčasti aj osvojil (stotožnil sa s nimi). Práve s ohľadom na tento aspekt konkrétneho prípadu, ktorý pre riešenie veci bol významný, teda že išlo o podanie majúce dôsledok (relevanciu) pre samotné nasledujúce súdne rozhodnutie, nedoručením tohto podania protistrane (zástupcovi žalobcu) bolo právo žalobcu na rovnosť zbraní a spravodlivý proces porušené.

Z podaných dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zrušil uznesenie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1, 4 O.s.p.).

Ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, koná ďalej o veci. Pritom je právny názor súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní, záväzný. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. septembra 2014

JUDr. Milan D e á k, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková